

Børne Blad

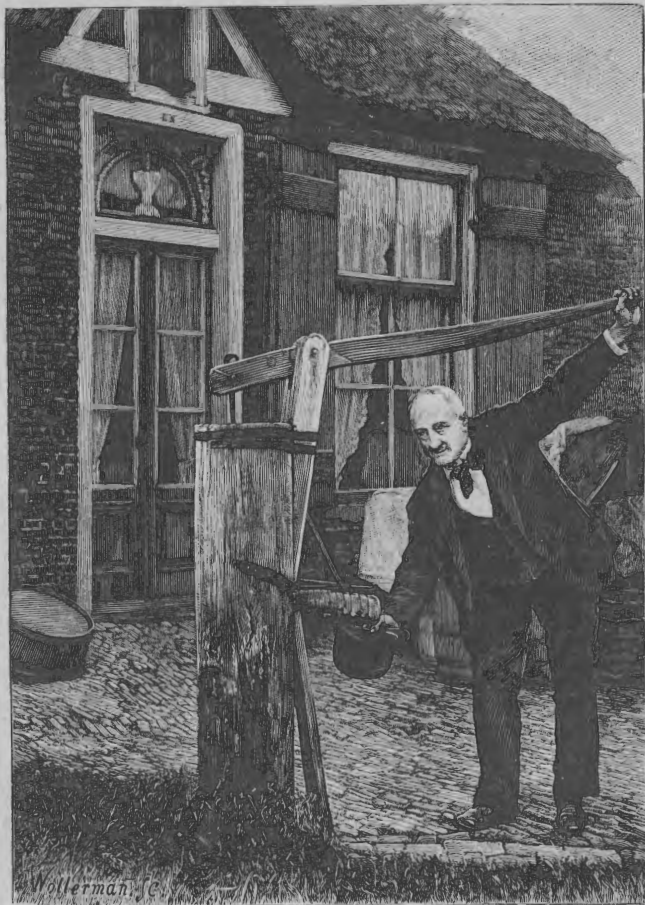

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 34

25de august 1900.

26de aarg.

Åa, saa tørit, som jeg er!

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samstalt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 83.

Jesús lærer sine disciple at bede.

"Beder, saa skal eder gives; leder, saa skal I finde; banker, saa skal der lukkes op for eder" (Luf. 11, 9).

Dersom en rig og snild mand hængte et skildt med disse obennævnte ord paa ud foran sit hus, vilde han snart faa alle fattige i landet omkring sig.

Gud har hængt ud dette skildt for os; og han lyver og bedrager ikke. Burde vi ikke da flittig bede, lede og banke paa hos ham. Thi vi er alle fattige. "Hvad har du, som du ikke har annammet?"

Jesús bad ofte. Da han saaledes engang i hønnen talte med sin himmelske fader, blev en af hans disciple, som saa og hørte dette, greben af hans bøn, og han tænkte vel som saa: O, den, som kunde bede saaledes! Saa vender han sig til Jesús og siger til ham: Herre! lær os at bede ligesom Johannes den døber lærte sine disciple at bede. Den bøn, som Johannes lærte sine disciple at bede, har vi ikke faaet i Guds ord; vi kender ikke til den. Men den bøn, som Jesús lærte sine disciple at bede, den kender vi. Den har vi faaet. Det er den bedste og fuldkomneste bøn, vi kan bede.

Det var ikke første gang, Jesús lærte sine disciple denne bøn. I sin hjergrædiken, hvor han ogsaa taler om hønnen, der havde han allerede lært dem denne bøn, som vi kan se af Matt. 6te kapitel. Disciplene lærte ikke alt paa engang de heller. Derfor maatte Herren ofte gjentage det samme for dem, indtil de kunde huske det, just som vi.

Til den discipel, som gjerne vilde lære at bede, siger Jesús: "Saaledes skal I bede: Fader vor, du som er i himlene." Alle Guds fromme børn havde altid bedet til Gud som sin naabige fader. Men efterat Kristus kom og aabenbarede Faderen for os, har vi først tydelig

lært Faderens hjertelig mod os at kende. Derfor skal vi nu for Kristi skyld ogsaa altid komme til Gud i hønnen, som barnet med fuld tillid til sin fader.

"Helliget worde dit navn". Guds navn skal ogsaa vi hellige, idet vi lover, ærer og priser det. Gud vil æres af sine børn.

"Tilkomme dit rige." Her beder vi, at naadens rige maa blive hos os og vi i det, og at det maa komme til dem, som endnu er udenfor. Tillige tænker vi paa herlighedens rige, at Herren snart maa komme igjen og føre sin kirke her paa jorden ind i himmelen.

"Ste din vilje som i himmelen, saa og paa jorden." Det vil sige: Ste din vilje med os, ste din vilje af os, saa vi gjør det, du vil.

Denne bøn skal vi daglig bede, som alle de øvrige; men særlig skal vi bede den i sorgens og nødens tid. Da er det tungt at bede denne bøn. Men da skal vi huske, at i sorgen og nøden er Guds vilje lige saa god, som naat det efter vore tanker gaar os vel; ja sorgen og nøden er ofte Guds bedste gaver til os.

"Som i himmelen", staar der. Enhver kristen ønsker og skal ønske, at han kunde gjøre Guds vilje lige saa glad og fuldkomment som englenerne i himmelen.

"Giv os idag vort daglige brød." Med bedende hjerter skal vi modtage alt af Guds haand, ogsaa det, som hører til dette livs ophold; og for hver dag være tilfreds, naar vi til hver dag faar, hvad vi trænger; og ikke sørge for den dag imorgen. Vi ved ikke, om vi trænger noget for den. Og om vi trænger til noget, vil vor fader give os det.

"Dg forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldnere." Vi beder i denne bøn, at vor himmelske Fader for Kristi skyld vil forlade os vor skyld; og saa lover vi tillige, at vi vil forlade dem, som maatte have gjort noget urigtigt mod os. Thi den, som bærer nag til sin næste, han fordærver hele sin bøn dermed; han kan ikke bede ret til sin Gud.

"Dg led os ikke ind i fristelse." Det vil sige: Tillad os ikke at komme i saadanne omstændigheder, at vi staar i fare for at falde af fra dig. Men dersom vi efter dit raad og din vilje skal prøves, saa ophold og bevar os, at vi kan vinde seier og blive tro indtil enden.

"Men frels os fra det onde." Her beder vi om befrielse fra alt ondt, paa sjæl og legeme, guds og rygte, og at Gud tilsidst ved en salig død vil føre os ud af den onde, syndige verden til sit himmelske rige.

"Thi riget er dit, magten og æren i evighed. Ameri." Dert ligger den bethyrning: Du kan og du vil; det er altsammen vist og sandt.

Den Gud vil bevare, er uden al fare.

Faderbor er en bøn fremfor alle bønner.

Børnene bør være fornøjet med faderens vilje.

Bøn og arbejde er nøglen til Guds forraads-kammere.

Bedre at være den mindste i Guds rige end den største udenfor.

En grav er ikke det bedste sted at bede ved: "Forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldnere." Bedre at bede saa i fiendens hus. Da skal hans gravsten ikke ligge paa vort hjerte.

Paa kirkegulvet.

Presten katetiserer over evangeliet om de falske profeter. Om en tid spørger han: "Nu Iba, hvad skal vi gjøre med de falske profeter?"

Iba: "Vi skal sky dem."

Presten: Ganste rigtig. Vi skal sky dem. Du lille Albert, kan du gjentage svaret paa det spørgsmaal: "hvad skal vi gjøre med de falske profeter?"

Lille Albert, høit og tydeligt: "Vi skal sky dem." Presten turde næsten ikke se paa menig-heden.

Sommerkveld.

Strøvsom er dagen, og slaat-onnen sliter
haardt nok i barmen paa hest og paa mand;
fignet er kvelden, naar skyggerne glider
svalende ind efter soldagens brand,
bug-brusset falder
kveldsklokken kalder,
fjerne synker med rødmande rand

Barken og Brunen og Sarten og Blakken
mødes og hilser med gladeste knegg,
trækker det sidste læs op ad bakken,
— snart hænger bigsel og græier paa væg;
rafe i natten
lystig i bakken
vælder de sig efter kløe og klæg!

Hyp, mine hester! Ja vel skal det smage,
— folungen danser paa vaggende knæ; —
bugstrift er græsset i hegn og i hage,
natten har hvile for verk og for ve;
vaagende øie
holder den høie
himmelen's herre for folk og for fæ!

Bedet og I skal faa.

En forældreløs Pige havde god tjeneste hos en kjøbmand i Sjælland. — Hun var her i nogle aar blandt venlige mennesker, der behandlede hende som et medlem af familien.

Men denne glæde varede desværre kun saa kort. Kjøbmanden maatte opgive sin handel, og Amalie var nu uden plads.

Hun havde nogle slegtninger i Kjøbenhavn, til disse skrev hun straks og bad om tilladelse til at bo hos dem, indtil hun havde faaet en ny plads. Mod forventning fik hun brev fra sin tante, der meddelte hende, at hun hverten kunde eller vilde modtage hende i sit hus. Amalie var nær ved at fortbile, da hun fik dette brev; hun fik sit tøj ombord paa dampskibet, betalt reisebillet til Kjøbenhavn og havde saa ikke flere penge.

Skibet seilede ud af fjorden og kom ud i Kattegat; aftenen var kold og mørk, og den stakkars pige følte sig saa fattig, forladt og hjemløs, at hun ønskede, at skibet maatte gaa under, saa at hendes nød maatte endes med det samme. Men hun forstod snart, at dette var en syndig tanke: hen ad natten greb hun derfor til et middel; med hvilket hun burde have begyndt sin reise: hun bad til den Herre, der altid vil være en fader for de bedrøvede og de forladte. Hun bad saa inderlig til Gud fader om, at han dog vilde smelte hendes tantes hjerte og give hende sindelag til at aabne sit hus, saa at hun der kunde faa et midlertidigt hjem; Amalie bad med al den inderlighed og ihærdighed, som jo er tilstede, naar nøden er størst — vi bør jo aldrig bede anderledes til vor fader i himlen.

Da Amalie om formiddagen kom til Kjøbenhavn, lod hun sit tøj blive paa dampskibet og gik straks op til sin tante. Hun ventede ikke at blive modtaget af hende, men hun troede, at tanten mulig havde skaffet plads til hende. Frygtsom banker hun paa og træder ind til tanten, der er ifærd med at dække frokostbordet. Amalie tænkte sig ikke, at det var af hensyn til

©lig moro hadde katterpus ikke havt i hele fit liv.

Geburtsdagsmorgen.

hende, frokostbordet blev dækket, og dog var det saaledes. Da tanten ser Amalie, gaar hun hende kjærlig imøde og kysser hende hjertelig velkommen.

Da Amalie forundret spørger hende, hvorfor hun havde skrevet saa i sit brev, da hun nu alligevel viste sig saa kjærlig, fortalte tanten, at hun ikke havde ro i sit hjerte, siden hun skrev sit brev. Og hun sluttede med at sige: "Nu skal vi have det rigtig hyggeligt og godt sammen."

Amalie takkede sin himmelske fader, fordi han havde hørt hendes bøn. Hendes tro styrkedes, og hun har siden følt, at det aldrig er forgjæves at bede til den Herre, der har sagt: "Beder, saa skal I saa, søger, saa skal I finde."

Vi ønsker af hjertet, at vore unge venner tidlig vil lære at søge til vor himmelske fader. Fremtiden kommer sikkert med bebyggelser og mange slags forger. Da er det deilig at have fundet den fader, der ved sin egen søn hvister i vore hjerter: "Fred være med eder."

Hans navn skal være i deres pande.

(Aab. 22, 4.)

"Hvorledes bærer Gud sig ad med at skrive det", spurgte lille Eva.

"Skrive hvad?" spurgte hendes fader, idet han saa op fra den bog, hvori han læste.

Eva reiste sig op, gik hen til faderen og lagde bogen paa hans knæ.

"Se, her staar det", sagde hun: "Og hans navn skal være i deres pande." Jeg ved, at det er taget fra bibelen, og at 'han' bethder 'Gud', men hvordan bærer han sig ad med at skrive det, fader?"

Hendes fader lagde sin bog fra sig og tog lille Eva op paa sit knæ. "Det er slet ikke Gud, der skriver det", sagde han.

"Skriver han det ikke!" udbrød Eva med forbauselse; "men hvordan kan det da komme til at staa der?"

"Det er noget, der skriver sig selv", sagde hendes fader.

Eva saa ud, som om hun ikke forstod det, men naar fader sagde det, saa maatte det naturligvis være sandt; hun ventede derfor, at han skulde forklare det.

"Naar du ser bedstefaders hvide haar", begyndte han, "hvad ser du saa skrevet der? At han er en gammel mand, ikke sandt?" fortsatte han, da Eva ikke svarede. "Hvem skrev det der?"

"Det skrev sig selv", sagde Eva.

Faderen nikkede. "Det er rigtig", sagde han. "Dag for dag og aar for aar er der kommen hvide haar, og nu staaer det skrevet ligesaa tydelig, som om nogen havde skrevet det med pen og blæk, at bedstefader er gammel. Naar jeg ser ind i din mund, hvad ser jeg saa skrevet der? Der staaer: 'Denne lille pige er ikke et pattedbarn; thi hun har alle sine tænder og kan tygge storper.' Det er skrevet lige siden din moder gik op og ned ad gulvet med dig, fordi du havde ondt for tænder."

Eva lo.

"Det var da en kunstig skrift", sagde hun. "Naar smaa piger er stridige og uartige", fortsatte hendes fader, "hvor skriver det sig saa? Se ind i speilet næste gang du er uartig og læg merke til, hvad du ser der."

"Jeg ved det", sagde Eva. "I deres ansigter."

"Og dersom de er gode?"

"Saa skrives det ogsaa i deres ansigter. Bethder de ord det?"

"Ja, det er bethdningen", sagde faderen. "Dersom vi gaar igennem livet, uheldige mod Gud og ubenlige overfor mennesker, saa skrives dette paa vort ansigt med en skrift, som ikke kan slettes ud. Jaar derimod Kristus sin skikkelse i os, saa han kan virke at ville og at udrette efter sit eget behag, saa staaer der skrevet paa vore pande, at vi hører Gud til. Mennesker kan ikke altid se det, men det er sønernes skyld; Gud læser det tydeligt."

En farlig krabat.

En tid før sidste jul fik man i London anledning til at se et eksempel paa, hvilket vældigt dyr en elefant er. Man havde i længere tid i det bekjendte kristalpalads fremvist en kæmpe-elefant, som bar navnet "Eager". Men saa fandt det store dyr en dag paa at bryde sig ud og tage sig en spasertur nedigjennem en af gaderne. Og da den kom til enden af gaden, lagde den sig ned.

Dens vogtere var naturligvis løbet efter den og forsøgte paa enhver maade at faa den hjem, men hverken slag eller klap, hverken skjænd eller gode ord hjalp; elefanten vilde ikke hjem, og da den først havde lagt sig, foretrak den at blive liggende, hvor den var.

Efterhaanden havde der samlet sig en umaa-

delig menneftemasfe; færdselen i gaden blev hindret, og politiet maatte tage sig af sagen.

Man besluttede sig tilfidsit at hente et par tauge, som man bandt om elefantens svære tænder, og paa et bestemt tegn skulde en hel del sterke hænder trække i for om mulig paa den maade at faa skjoldmassen til at lette paa sig.

En—to—tre! Man halede i af alle træster, men — taugene gik tvert over. Rigtignot havde det den følge, at elefanten lettede paa sig, dog langt ifra for at følge hjem, men for i forbitrelse at oversprætte folkehoben med hele labninger af gabesøle, hvormed den skldte sin snabel.

Tilfidsit maatte man for det første opgive forsøget paa at faa den væk. Gaden blev spærret, og seks politibetjente holdt natten igjennem vagt over denne kjæmpestikkelse af et dyr, som havde fundet paa at slaa sig ned i verdensbhens gader.

Men endelig fik man da bugt med dyret. Som tænkeligt kunde være var elefanten begyndt at føle en smule sult, og det var altfor fristende, da et rigeligt maaltid med dens allerkjæreste yndlingsretter blev stillet foran den. Men havde den tænkt at faa spise dem straks paa selve stedet, tog den fejl; vilde den faa nyde de delige fager, maatte den vent følge med hjem, og det gjorde den ogsaa straks uden at tænke paa nogen modstand. Snart var den atter indenfor sin høiloftede bolig, og dens vogtere havde faaet en lærepenge om at passe bedre paa den for fremtiden.

Hermine Bernhofts barnehistorier.

SoS bedstemor.

(Fortsættelse.)

"Jalfsald har jeg siden hørt, at jeg slet ikke likte mig der, og at lærerinden ofte ikke vidste, hvad hun skulde gjøre for at faa mig til at blive; — tilslut fandt hun paa at lade sin halvøksne datterdatter lære mig bogstaverne; og da aaret var omme, kunde jeg stave noksaa godt; men saa slyttede vi ud til en liben landsbh, som heber Fredriksborg; doktoren havde nemlig sagt, at mor ikke taalte luften i Rjsøbenhavn; og i de to aar, vi blev boende derude, glemte jeg al min lærdom.

Det sørgebe jeg forresten ikke over, da vi fandt det saa uendelig morsomt at leve paa

landet; — især var vi begejstrede over bakkerne i "Nordmandsbalen."

"Hvad er det for noget?"

"Det er et parkanlæg, som hører til slottet, og der har man anbragt endel figurer i norske nationaldragter. Vi kunde ikke blive trætte af at løbe op og ned i nogle alleer, som dannede en langstrakt straaing. Alt, der lignede bakker, var jo ubant kost for os, og barnepigen maatte tage os derud hver eneste dag, naar veiret var nogenlunde.

Jeg fik ogsaa snart en jebnaldrende veninde i Fredriksborg; hun hed Emma og var datter af den thste forvalter paa slottet, som stod ubeboet.

Hun havde to ældre brødre, og jeg kan aldrig glemme, hvor forbausset jeg var, da jeg første gang besøgte hendes hjem og saa gutterne sidde og strikke strømper.

Siden blev jeg vant til det; for de maatte strikke et bestemt antal omgange hver eftermiddag, før de fik lov at løbe ud og lege.

Dette var nok en thst stik, efter hvad Emma sagde; jeg har i hørt fald aldrig seet det noget andet sted, herten før eller siden.

Vi to smaapiger morede os ofte med at løbe efter forvalteren, naar han tog sig en runde gennem slottet; derinde var nemlig saa meget at se paa.

En dag kom jeg bort fra Emma under et saabant besøg; og da jeg ikke kunde finde hende igjen, løb jeg tilbage gennem værelserne ud i det fri og tænkte ikke mere paa, hvad der var blevet af min lille veninde.

Senad aften kom der imidlertid bud over til os fra forvalterens for at høre, om hun ikke var der; vi to var nemlig bleven seet sammen om eftermiddagen.

Mor udsurgte mig da meget nøie; men den eneste bested, jeg kunde give, var, at hun gif oppe i kongernes værelser.

Saa gennemsøgte man alle gemakkerne med lys og løgt, kaldte og raabte paa hende; — uden resultat.

De stakars forældre fik ikke blund paa sine øine hele natten; og da folkene var særbdige med slottet, begyndte de at lede i omegnen, hvor de dog heller ikke fandt noget, der kunde bringe dem paa spor efter barnet.

Næste morgen besluttede faderen at søge efter hende paa slottet nok en gang; og saa fandt han hende tilslut i en stor seng med rødt silkeomhæng; — der laa hun og sov noksaa sødelig.

(Forts.)

Et eg nedigjennem en trang flaskehals.

Sølgende vil vise, hvilket sterkt tryk den atmosfæriske luft udøver paa alle legemer:

Man stikker et ikke altfor libet stykke brændende papir ned i en almindelig øl- eller vinfaste og lader det brænde, til det er fortæret. Derpaa tager man et eg, som er togt, men ikke altfor haardt og plukker skallet af det og sætter det ovenpaa flaskehalsen saaledes som paa billedet.

Luften inde i flasken er blevet fortyndet ved varmen, og den tungere luft udenfor vil trykke paa egget, saa dette lidt efter lidt glider stadigt længere ned i flaskehalsen, indtil det tilslut med et smæld falder helt ned i flasken.

Man kan ogsaa gjøre det samme med et eg, som ikke skallet er taget af, naar man først har lagt det i eddike, saa skallet er blevet tilstrækkelig blødt og bryeligt. Det bringes paa samme maade som forhen nævnt ned i flasken, og siden helder man en del friskt vand ned paa denne, hvorved egget atter vil faa sin naturlige stiftelse.

For de unge.

Sos det gamle græske folk spartanerne blev alderdommen særlig æret. Til den store folkefest, de olympiske lege, pleiede alle folkestammer at indfinde sig. Engang kom en gammel mand som tilstuer til en saadan fest. Alle pladse var op-

tagne. Han gik længe omkring for at søge plads, men hverken gamle eller unge syntes villige til at at indrømme ham sin.

Da kom han til det sted, hvor spartanerne sad, og alle de spartanske ynglinge reiste sig øieblikkelig og tilbød den gamle sin plads.

En almindelig bifalds jubel hilste dem fra athenernes side. Da sagde den gamle: "Athenerne ved, hvad der er ret, men spartanerne gjør det."

Sine spartanske ynglinge var hedninger. Hvor bestjæmmende for vor tids kristne ungdom!

Bistnok er der mange unge, som ikke blot ved dette, men ogsaa gjør det. Men desværre, der er ogsaa mange, som viser slet opførsel i hele sit liv.

Maatte dog vor kristne ungdom aldrig glemme:

"For det graa haar skal du reise dig, og du skal høre den gamle, og du skal frygte din Gud; jeg er Herren."

Dyl. paa gaader i nr. 32.

Diamantgaaden:

Billedgaaden:

Standinavien har megen trælastudførsel.

Billedgaade.

